Put prema Kerbeli 7-8/10

7. dan

Šejh Saduk od Imama Sedždžada, mir neka je s njim, prenosi sljedeće:
“Kada se na dan Ašure borba rasplamsala i Husejnu ibn Aliju bivalo sve teže, neki od njegovih drugova primijetili su da neki od njih, usred žestine borbe, vidjevši raskomadana tijela svojih drugova i kako se približavalo vrijeme njihovog šehadeta, počinju da mijenjaju boju lica i da drhte. Međutim, Husejn i njegovi najbliži drugovi, za razliku od spomenute grupe, kako se borba rasplamsavala i vrijeme njihovog šehadata približavalo postajali su rumeniji u licu i bivali smireniji. Začuđeni ovakvim prizorom i izuzetnim junaštvom neki od njih su, ukazujući na svijetlo lice Husejn ibn Alija govorili svojim saborcima:
‘Pogledajte Husejna ibn Alija kod njega nema ni trunčice straha pred šehadetom.

’ Kada začu ove riječi Imam se na sljedeći način obrati svojim drugovima:
‘Velikani plemenita roda! Strpljenje pokažite jer smrt nije ništa više do jedan prijelaz koji će vas prevesti iz tegobe i bola u prostrani Džennet i njegove blagodati vječne. Ko ne želi da se iz zatvora preseli u palaču?! Smrt je za vaše neprijatelje kao da iz palače prelaze u zatvor i mučilište. Otac moj prenio je od Poslanika ove riječi: Svijet ovaj za vjernika je kao zatvor, a za nevjernika kao Džennet. Smrt je prijelaz koji vjernike dovodi do njihova Dženneta, a nevjernike do njihova Džehennema. Da, niti sam laž čuo, niti sam laž rekao.’”

Nakon ovih riječi, Imam , mir neka je s njim je bio postrojio redove svoje vojske koja je prema predajama brojala 72 čovjeka. Na čelo lijevog krila je postavio Zuhejra ibn Kajna, a na čelo desnog Habiba ibn Mazahera. Zastavu je predao bratu svome Abbasu ibn Aliju. Imam, mir neka je s njim, je s članovima svoje porodice zauzeo središte snaga.

[...]

On uzjaha konja i udalji se od tabora. Zatim se glasno i jasno obrati vojnicima Omera ibn S'ada: “Ljudi! Poslušajte riječi moje i ne žurite u borbu i krvoproliće kako bi ja ispunio obavezu svoju. Ona je da vas uputim i opomenem te objasnim uzrok dolaska svog na ovo mjesto. Ako

prihvatite dokaze moje i budete pravedni prema meni pronašli ste put sreće i nećete imati razlog za borbu protiv mene. Ako dokaz moj ne prihvatite i ne budete pravedni, onda pružite ruke jedan drugom i preuzmite sve one pogrešne odluke i zablude koje imate o meni. Nemojte odugovlačiti. U svakom slučaju nisu vama skrivene činjenice.
Pomoć meni i savez moj jeste s Bogom Koji je spustio Kur'an. A On je pomagač dobrih."

[...]

Prema navodima historičara, kada je Imam stigao do posljednjeg dijela svoga govora, začu se plač nekih žena i djevojaka koje slušaše njegove riječi. Imam je, mir neka je s njim, zato prekinuo govor te naredio bratu svom Abasu i sinu Ali Ekberu da ih pozovu da se utišaju i smire jer ono što ih čeka jeste mnogo plača. Kada su žene i djeca utihnuli Imam ponovno poče kazivati nakon zahvale i slave Bogu:
"Robovi Božiji! Bojte se Boga i čuvajte se svijeta ovoga jer da je trebalo da svijet ovaj dadnu jednom čovjeku, ili da jedna osoba zauvijek ostane na njemu onda su poslanici bili najdostojniji toga. Njihovo je zadovoljstvo bolje i onda bi takva odredba bila prikladnija, ali nikada, jer Bog je svijet ovaj stvorio radi nestanka tako da su njegove novine stare, blagodati prolazne, a njegovo gospodstvo i sreća pretvoriti će se u jad i tugu. Trošna je to kuća i privremeno stanište. Zato se opskrbite za svijet onaj, a najbolja opskrba za Ahiret jest svijest o Bogu i strah od Njega. Ljudi! Bog je svijet ovaj učinio kućom nestalnom i kratkotrajnom koja mijenja svoje stanare. Prevaren je onaj koga zavara svijet ovaj. I nesretan je onaj ko se prepusti njegovim smutnjama. Ljudi! Neka vas svijet ovaj ne prevari jer ko god se na njega osloni on ga ostavi bez nade. Ko god za njim ima požudu ona ga odvodi u strjepnju i beznađe. Vi ste upravo pristali na čin koji izaziva srdžbu Božiju i zato vas se Bog odriče i šalje kaznu na vas. Kako je Milostiv naš Bog, i kako ste vi loši robovi! Vi koji ste prihvatili naredbu Božiju i povjerovali u poslanika Njegovog, hoćete da navalite i ubijete porodicu Poslanikovu i djecu njegovu. Vama je zaovladao Šejtan i Boga vam izbrisao iz sjećanja. Sramota neka vas bude! Sramota na vašu zamisao i cilj. Mi smo stvoreni radi Boga i Njemu se vraćamo." Zatim reče: "Oni su poslije vjere otišli u nevjerstvo. Neka je daleko milost Božija od ovoga naroda."

[...]

"Ljudi, recite ko sam ja? A onda dođite sebi i preispitajte se te vidite da li vam je dozoljeno da me ubijete i povrijedite? Zar ja nisam sin kćeri Poslanika vašeg? Zar ja nisam sin nasljednika i amidžića Poslanika vašeg? Zar ja nisam dijete onoga ko je prije svih muslimana povjerovao u Boga, i prije svih potvrdio poslanstvo Poslanikovo? Zar Hamza, predvodnik šehida, nije amidža

oca moga? Zar Džafer Tajjar nije amidža moj? Zar vi niste čuli riječi Poslanika o meni i bratu mom kada je rekao:'Ova dvojica su predvodnici mladića u Džennetu'? Potvrdite riječi moje. Ovo su istine u to nema ni najmanje sumnje. Od prvog dana, nisam slagao, jer sam razumio da se Bog rasrdi na lažove i da se šteta od laži vraća onome ko je izgovori. Ako mene ubijate još uvijek ima među muslimanima Poslanikovih drugova koje možete pitati: Džabir ibn Abdullah Ensari, Abu Sa'id Hadri , Sehl ibn S'ad Sa'adi, Zejd ibn Erkam i Enes ibn Malik. Pitajte, jer svi su oni čuli riječi Poslanika o meni i bratu mome, a samo jedna rečenica može vas spriječiti da prolijete krv moju."

[...]

Ovdje je Šemer ibn Zi-l-džušan, jedan od zapojvednika i predvodnika kufanske vojske, primijetio da bi Imamove riječi mogle ostaviti utjecaj na njegove vojnike i pokolebati ih u borbi i zbog toga je htio da prekine Imamove riječi pa je veoma glasno uzviknuo: "On je u zabludi i ne zna šta govori."
Habib ibn Mazaher mu je iz redova Imamove vojske odgovorio: "Ti su u teškoj zabludi i stranputici i tačno govoriš da ne razumiješ njegove riječi jer je Bog zapečatio tvoje srce." Onda je Imam ovako nastavio sa svojim govorom:
"Ako sumnjate u riječi Poslanika o meni i mom bratu da li sumnjate i u činjenicu da sam ja sin kćerke vašeg Poslanika i da na cijelom svijetu i među vama i svima drugima Poslanik nema potomka osim mene? Teško vama! Da li sam ubio nekog od vas da bi za njega mene ubili! Ili da li sam uzeo nečiji imetak ili nekoga povrijedio od vas da bi smatrali da me treba kazniti?"
Kada je Husejn ibn Ali izgovorio ove riječi među vojskom je zavladao potpuni muk i među njima se nije mogla zapaziti nikakva reakcija ili odgovor. Imam se zatim obratio nekolicini poznatih ličnosti Kufe koji su ga pozvali, a koji su bili u redovima Ibn S'adove vojske i rekao:
"O Šebeš ibn Rebi'i i o Hadžar ibn Abdžer i o Kajs ibn Aš'aš i o Jezide ibn Harise! Zar mi vi niste napisali pismo u kome govorite: 'Naše je voće sazrilo, a naše drveće ozelenilo i u brojimo minute isčekujući tebe. U Kufi te čeka opremljena vojska i tebi na raspolaganju.'" Oni nisu imali nikakav odgovor na imamove riječi nego su samo negirali govoreći, mi ti nismo napisali takvo pismo.
Tada je Kajs ibn Aš'aš glasno uzviknuo: "O Husejne! Zašto ne sklopiš zavjet sa sinom svoga amidže (kako bi se riješio problema) i onda će se on odnositi prema tebi kako god poželiš i neće ti se nanijeti nikakva nelagoda."
Odgovarajući mu Imam je rekao: "Ne tako mi Boga! Neću pružiti ruku poniženja u njihovu ruku, a niti ću poput robova pobjeći sa ratnog poprišta i od neprijatelja." Zatim je proučio ajet u kome

se navodi Musaovo odgovor na nneprijateljstvo i tvrdoglavost faraona: “Utječem se svome i vašem Gospodaru da ne odbacite moje riječi. Utječem se svome i vašem Gospodaru od svake ohole osobe koja ne vjeruje u dan obračuna.”

[...]

8. dan

Harazmi kaže: “Drugi Imamov govor na dan Ašure u Kerbeli odvijao se na sljedeći način: Nakon što su se obje vojske u potpunosti pripremile, a zastave Omera S'ada bile podignute i dok se širio zvuk doboša i truba i kada je neprijateljska vojska sa svih strana okružila šatore Husejna ibn Alija, praveći prsten oko njih, Husejn ibn Ali je izišao između svojih vojnika, stao pred redove neprijatelja, od njih zatražio da zaćute i poslušaju njegove riječi. Meñutim oni su i dalje dizali buku i galamu a onda ih je Husejn ibn Ali sljedećim riječima pouzvao da se utišaju: “Teško vama!Zašto ne slušate da biste čuli moje riječi kojima vas pozivam sreći i napretku. Ko god mene slijedi sretan je i zadovoljan i ko god se usprotivi on je od propalih i svi ste se vi pobunili i uzoholili i protivite se mojoj naredbi da poslušate moje riječi. Da, pod utjecajem zabranjenih (haram) poklona koje ste primili i zbog zabranjene (haram) hrane i zaloga kojima su napunjeni vaši stomaci, Bog vam je tako zapečatio srca. Teško vama! Zar nećete ušutiti?” Kada je Imam ovo izgovorio vojnici Omera S'ada su kritikovali jedan drugog zašto ne ušute i meñusobno su se podsticali da saslušaju Imamove riječi. Pošto je meñu redovima neprijatelja zavladala tišina Imam je u nastavku svog govora rekao sljedeće: “O ljudi! Neka vas je sram i stid zato što ste me sa velikim ushićenjem pozvali sebi u pomoć i onda, kada sam dao pozitivan odgovor na vaše pozive i brzo krenuo prema vama, vi ste mačeve koji su pripadali nama upotrijebili protiv nas i vatru smutnje koju je naš zajednički neprijatelj potpalio, rasplamsali protiv mene. Ustali ste u podršku i pomoć vašim neprijateljima protiv vašeg predvodnika, a da taj neprijatelj nije načinio nijedan
pravedan korak u vašu korist niti vam dao nadu u dobro, osim zabranjenih (haram) slasti ovoga svijeta koje vam je dao i ponižavajućeg i ništavnog života kojem ste se okrenuli. Malo mira! Teško vama kada ste se od nas okrenuli i izbjegli da nas pomognete mada nismo načinili nikakvu grešku niti ste kod nas primijetili neispravna stav i ubjeñenje. Onda kada su mačevi bili u koricama, srca mirna i stavovi čvrsti, sa svih strana ste, kao skakavci, hrlili prema nama i kao leptiri spuštali se sa svih strana. Lica vam zacrnila jer ste vi oholnici umeta i dno najpokvarenijih grupa koje su Kur'an bacile za leña. Ispali ste iz nosa šejtanove i vi ste od

zločinaca, onih koji iskrivljuju Knjigu i zatiru sunet jer ubijate potomke poslanika i uništavate generaciju nasljednika. Vi ste od roda
kopiladi, mučitelji vjernika, lakrdijaši koji ismijavaju i obezvrjeñuju Kur'an."

[...]

"I vi ste se sada oslonili i povjerenje ukazali Ibn Harbu i njegovim sljedbenicima, a odustali od pomaganja nama. Da, tako mi Boga! Beskorisnot i izdajstvo su vaše istaknute osobine na kojima su utemeljeni vaši damari i korijeni i vaša loza ih je naslijedila a vaša srca su odgajana sa tim pokuđenim navikama i grudi su vam se srodile s njima. Vi ste kao ono nečasno voće koje zapne u grlu namučenog vrtlara a u ustima nasilnog lopova slatko i ukusno.Prokletstvo Božije na kršitelje sporazuma koji, nakon što su ga utvrdili i insistirali na njemu, krše sporazum. Vi ste Boga uzeli kao svjedoka i garanta
svog sporazuma i tako mi Boga, upravo ste vi kršitelji sporazuma. Znajte da me je taj ološ (Ibn Zijad) i sin ološa stavio između dva puta, mača i poniženja a daleko od toga da ja pristanem na poniženje. Jer Bog, Njegov Poslanik i vjernici zaziru od toga da mi prihvatimo poniženje. Čast naših majki i ponos i plemenitost duša naših očeva ne odobravaju da poniznosti pred ološem damo prednost u odnosu na plemenito i časno žrtvovanje. Znajte da sam ja, sa ovom malom grupom prijatelja, spreman na džihad."